

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu dnia 20 października 2015 roku sprawy **K. H.**

syna G. i G. z domu G. urodzonego (...) w A. – Armenia

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 sierpnia 2015 roku w miejscowości A., woj. (...) przechowywał w samochodzie marki N. (...) nr rej. (...) wyroby tytoniowe w postaci 890 (osiemset dziewięćdziesiąt) paczek papierosów różnych marek importowanych z zagranicy bez uprzedniego oznaczenia ich znakami skarbowymi akcyzy oraz bez zgłoszenia celnego, stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 2 kks i art. 86 § 4 kks, czym naraził budżet Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej nie przekraczającej ustawowego progu w kwocie 740 PLN, a także naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości w wysokości 14 461 PLN

tj. o czyn z art. 65 § 3 k.k.s. w zb. z art. 91 § 4 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s.

orzeka:

- oskarżonego K. H. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 65 § 3 k.k.s. w zbiegu z art. 91 § 4 k.k.s. w związku z art. 7 § 1 k.k.s. i za czyn ten na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w związku z art. 7 § 2 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych;

- na podstawie art. 30 § 2 i 6 k.k.s. w związku z art. 29 pkt 4 k.k.s. orzeka wobec oskarżonego K. H. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa zabezpieczonych w toku postępowania w postaci 890 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy, szczegółowo wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/257/15/P widniejącym na k.13 akt poprzez ich zniszczenie;

- na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w związku z art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego K. H. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe całości w kwocie 970 (dziewięćset siedemdziesięciu) złotych, w tym 900 (dziewięćset) złotych tytułem opłaty sądowej.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego

podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3(art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonymu w art. 416,a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydanego na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art. 87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności(art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczę oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe

2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu

3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

UZASADNIENIE

Z uwagi na to, że złożony wniosek o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyrok dotyczy rozstrzygnięcia zapadłego w trybie art. 343 k.p.k., zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. uzasadnienie niniejsze Sąd ograniczył do poniższego.

Prokurator Rejonowy w Łukowie oskarżając K. H.o popełnienie czynu zabronionego z art. 65 § 3 k.k.s. w zbiegu z art. 91 § 4 k.k.s. w związku z art. 7 § 1 k.k.s. wniósł w trybie art. 335 § 1 k.p.k. o wymierzenie mu uzgodnionych z nim kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy określeniu, że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 90 złotych oraz przepadku dowodów rzeczowych. Uzasadniając ów wniosek prokurator wskazał, iż okoliczności popełnienia przestępstwa nie budziły wątpliwości w świetle przeprowadzonych dowodów z przesłuchań, oględzin rzeczy, zeznań świadków i informacji z Urzędu Celnego, a postawa oskarżonego przyznającego się do winy wskazywała, że cele postępowania zostaną osiągnięte, mimo nieprzeprowadzenia rozprawy.

Mając na uwadze powyższe, sprawę skierowano na posiedzenie w celu rozpoznania wniosku w trybie art. 343 k.p.k., na którym to – po zapoznaniu się z materiałami postępowania przygotowawczego - Sąd uznał, iż zachodziły podstawy do uwzględnienia wniosku i wydania wyroku.

Sąd zważył, co następuje.

Czyn zabroniony z art. 65 § 3 k.k.s. popełnia ten, kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi wyroby akcyzowe stanowiące przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63, art. 64 lub art. 73 k.k.s lub pomaga w ich zbyciu albo te wyroby akcyzowe przyjmuje lub pomaga w ich ukryciu, przy czym jest to typ uprzywilejowany tego przestępstwa skarbowego ze względu na małą wartość kwoty podatku narażonego na uszczuplenie.

Jest on popełniony wtedy, kiedy wartość kwoty podatku narażonego na uszczuplenie przekracza ustawowy próg i jest małej wartości.

Zawarta w § 6 art. 53 k.k.s. definicja „ustawowego progu” jest blankietowa i zawiera odesłanie do treści zdania pierwszego § 3 tegoż przepisu – jest to kwota uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej albo wartość przedmiotu czynu nie przekraczająca pięciokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia w czasie jego popełnienia. Natomiast z § 4 tego przepisu wynika, że minimalne wynagrodzenie jest to wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. Nr 200, poz. 1679, z 2004 r. Nr 240, poz. 2407 oraz z 2005 r. Nr 157, poz. 1314).

Natomiast wynikająca z treści § 14 tegoż przepisu definicja małej wartości oznacza wartość, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia.

Sprawca podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

Natomiast czyn zabroniony z art. 91 § 4 k.k.s. popełnia ten, kto nabywa, przechowuje, przewozi, przesyła lub przenosi towar stanowiący przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 86-90 § 1, lub pomaga w jego zbyciu albo ten towar przyjmuje lub pomaga w jego ukryciu, przy czym z uwagi na fakt, że kwota należności celnej lub wartość towaru w obrocie z zagranicą, co do którego istnieje reglamentacja pozataryfowa, nie przekracza ustawowego progu, jest on wykroczeniem skarbowym zagrożonym karą grzywny.

W obu tych wypadkach jedną z ośmiu form zachowania sprawcy jest przechowywanie wyrobu akcyzowego, które oznacza jego przetrzymanie na żądanie czy za zgodą innej osoby, z jednoczesnym obowiązkiem zwrotu i nie ma tu znaczenia, czy czynność ta ma charakter odpłatny, czy też nie.

Zarówno przestępstwo skarbowe z art. 65 § 3 k.k.s., jak i wykroczenie z art. 91 § 4 k.k.s. mają charakter powszechny, ich sprawcą może być każda osoba zdolna do ponoszenia odpowiedzialności karnej.

Jednak czyn z art. 65 § 3 k.k.s. jest przestępstwem umyślnym, które może być popełnione zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym, zaś czyn z art. 91 § 4 k.k.s. jest wykroczeniem, które może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie (poprzez odesłanie do treści § 1 lub § 2 tego przepisu).

Zgodnie z treścią art. 7 § 1 k.k.s. jeżeli ten sam czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach kodeksu, przypisuje się tylko jedno przestępstwo skarbowe lub tylko jedno wykroczenie skarbowe na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, zaś karę w takiej sytuacji wymierza - zgodnie z treścią § 2 tego przepisu - na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, bądź też - gdy zbiegające się przepisy przewidują zagrożenia takie same - na podstawie przepisu, którego znamiona najpełniej charakteryzują czyn sprawcy, co wszak nie stoi to na przeszkodzie orzeczeniu także innych środków przewidzianych w kodeksie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów.

Mając na uwadze powyższe oraz dowody przeprowadzone w toku postępowania przygotowawczego, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 17 sierpnia 2015 roku w A., powiatu (...), województwa (...) przechowywał w samochodzie marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wyroby tytoniowe w postaci 890 paczek papierosów różnych marek importowanych z zagranicy bez uprzedniego oznaczenia ich znakami skarbowymi akcyzy oraz bez zgłoszenia celnego, stanowiących przedmiot czynu zabronionego określonego w art. 63 § 2 k.k.s. i art. 86 § 4 k.k.s., czym naraził budżet Unii Europejskiej na uszczuplenie należności celnej nie przekraczającej ustawowego progu w kwocie 740 złotych, a także naraził Skarb Państwa na uszczuplenie podatku akcyzowego małej wartości w wysokości 14 461 złotych, a tym samym zachowaniem swym zrealizował znamiona przepisów art. 65 § 3 k.k.s. i art. 91 § 4 k.k.s., pozostających – zgodnie z brzmieniem art. 7 § 1 k.k.s. – w zbiegu ze sobą.

Za popełnione przestępstwo, akceptując wniosek Prokuratora Rejonowego w Łukowie złożony w trybie przewidzianym treścią art. 335 § 1 k.p.k., na podstawie art. za czyn ten na podstawie art. 65 § 3 k.k.s. w związku z art. 7 § 2 k.k.s. Sąd wymierzył mu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 90 złotych.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanego oskarżonej przestępstwa skarbowego, a także dotyczące osoby sprawcy i mające znaczenie dla wymiaru kary.

Oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, że jego zachowanie pozostaje niezgodne z prawem, a mimo to na nie się zdecydował. Będąc uprzednio karany za przestępstwo z art. 65 § 3 k.k.s. był z pewnością świadom, że działanie takie jest działaniem bezprawnym i podlega odpowiedzialności, czemu zresztą dał wyraz w toku postępowania przygotowawczego, kiedy to przyznał się do stawianego zarzutu i wyraził zgodę na uzgodnioną z prokuratorem karę grzywny oraz środek karny.

Kara grzywny orzeczona w takim wymiarze spełni zdaniem Sądu przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego i jednocześnie jako kara o charakterze majątkowym - będzie ona realnie odczuwalna. Jest on bowiem osobą młodą, zdrową, zdolną do podjęcia stałej pracy, przysparzającej dochody. Dla takiej osoby kwota 9.000 zł (100 stawek po 90 zł każda) jest znaczącym obciążeniem i ma walor kary dolegliwej, acz nie nadmiernie surowej, zwłaszcza jeśli zważy się rzędy wielkości podatków narażonych na uszczuplenie.

Sąd, w związku z treścią art. 13 § 1 k.k.s., kierując się racjami wskazanymi powyżej przy rozważaniach o karze, mając na uwadze oddziaływanie kary i środków karnych jako całości, uznał iż adekwatne do stopnia naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywacji i sposobu zachowania się, będzie orzeczenie środka karnego w postaci przepadku przedmiotów, stanowiących przedmioty czynu zabronionego, to jest 890 paczek papierosów różnych marek bez polskich znaków akcyzy, szczegółowo wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr I/257/15/P widniejącym na k.13 akt na podstawie art. 30 § 2 i 6 k.k.s. w związku z art. 29 pkt 4 k.k.s. i zarządzenie na podstawie art. 31 § 6 k.k.s. zniszczenia tychże wyrobów tytoniowych jako przedmiotu przestępstwa karno-skarbowego.

Orzeczona kara i środek karny spełnią również wymogi w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Niewątpliwie wyrok wpłynie na innych potencjalnych sprawców tego typu przestępstw wskazując, iż takie negatywne zachowania spotykają się ze zdecydowaną reakcją organów wymiaru sprawiedliwości, co powinno wpłynąć prewencyjnie na te osoby. Wyrok ten wpłynie również i na zwykłych obywateli, którzy dzięki temu będą mieli świadomość, że wszelkie działania skierowane przeciwko obowiązkom podatkowym spotykają się z karą, co powinno wzmocnić poczucie bezpieczeństwa fiskalnego tych wszystkich, którzy przestrzegają porządku prawnego i regulują swe zobowiązania wobec Skarbu Państwa. Osoby te zostaną również umocnione w przekonaniu, że to właśnie praca i życie zgodne z normami jest właściwym postępowaniem, a popełnianie przestępstw nie popłaca i w końcu spotyka się z karą.

Końcowo odnieść należy się do trybu postępowania. Otóż uwzględniając wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k. Sąd podzielił jego pogląd, iż skoro w treści art. 156 § 1 k.k.s. przewidziany jest jedynie odpowiednik wniosku o skazanie bez rozprawy, przewidzianego treścią art. 335 § 2 k.p.k., czyli wniosku dołączonego do aktu oskarżenia, a nie samoistnego, to mając na względzie treść art. 113 § 1 k.k.s., który nakazuje stosować odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego, o ile przepisy tej ustawy (tj. Kodeksu karnego skarbowego) nie stanowią inaczej, dopuszczalne było złożenie takiego samoistnego wniosku właśnie w trybie przewidzianym obowiązującym po 1 lipca 2015 roku brzmieniem art. 335 § 1 k.p.k.

Sąd na podstawie na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w związku z art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego K. H. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe całości w kwocie 970 złotych, w tym 900 złotych tytułem opłaty sądowej, stanowiącej 10 % orzeczonej kary grzywny.